

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้าง

ความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

The Development of Learning Activities Based on Concept of Multicultural Education

To Enhance Reading Comprehension Ability for Ethnic Students

กรกนก ทิพพหา¹ และ วสันต์ สรรพสุข²

Kornkanok Thippaha and Wasan Sapphasuk

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ และ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีชายพันธ์พงษ์ จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา จำนวน 5 แผน และ (2) แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มเดียว

ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความ พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกแผนการเรียนรู้อยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด และ (2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

คำสำคัญ: พหุวัฒนธรรมศึกษา, กิจกรรมการเรียนรู้, การอ่านจับใจความ

¹ นิสิตสาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา Email: fangkornkanokk@Ggmail.com

² อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา Email: Wasan.sa@up.ac.th

* Manuscript received April 25, 2023; revised May 26, 2023 and accepted June 30, 2023

Abstract

The objectives of this research were (1) to create and inspect the quality of learning activity plan based on the concept of multicultural studies to improve reading comprehension of ethnic group students; and (2) to compare the pretest and post-test results of the development of reading comprehension among the ethnic group students. The sample group consisted of 30 first-year ethnic group vocational students from Chaiphaphong College of Technology in Semester 1, Academic Year 2023, selected by purposive sampling. The research tools consisted of (1) five multicultural study-based learning activity plans; and (2) a reading comprehension assessment plan. Statistics used in the study were the mean, standard deviation, and one sample T-test.

The results were that: (1) the result of the multicultural study-based reading comprehension learning activity plan assessment was that all learning plans got the highest rating; and (2) the post-test reading comprehension score of ethnic group students was higher than the pre-test score with a statistical significance level of 0.5

Keywords: Multicultural education, learning Activities, Reading Comprehension

บทนำ

สังคมไทยในปัจจุบัน เป็นสังคมแห่งความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งประกอบไปด้วยพลเมืองที่มีความแตกต่างกัน ทั้งเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ความเชื่อ วัฒนธรรม และชาติพันธุ์ (ชนเผ่า ชนกลุ่มน้อย, 2557) กลุ่มชาติพันธุ์ได้อาศัยและกระจายตัวอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ในประเทศไทย ซึ่งกลุ่มคนชาติพันธุ์เหล่านี้ต่างก็ย่อมมีอัตลักษณ์ที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อม

ภาษา ศาสนา เป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดอัตลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ สอดคล้องกับ อนันดา สุขวัฒน์ (2564) ที่ได้ศึกษาความหลากหลายทางกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดเชียงรายซึ่งอาศัยอยู่ทั้งตามที่ราบและบนดอยสูง พบว่า แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จะมีภาษา ศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรมแตกต่างกันไปตามแต่วิถีดั้งเดิมที่บรรพบุรุษได้ปฏิบัติสืบทอดกันมา ซึ่งสิ่งนั้นเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตและภาษา แต่การดำเนินชีวิตของบุคคลนั้นเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสิ่งที่แตกต่างเหล่านี้อาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจ หรือจนบางครั้งความแตกต่างและความหลากหลายเหล่านี้กลายเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร

อย่างไรก็ตาม กลุ่มชาติพันธุ์อาจพบปัญหาในด้านการสื่อสารตลอดจนถึงด้านการศึกษา เนื่องจากสภาพสังคมและสถานการณ์ที่อาจมีข้อจำกัดในการเข้าถึงบริการสังคมพื้นฐานที่จำเป็น เช่น บริการด้านการศึกษาที่เป็นปัจจัยและพื้นฐานที่สำคัญสำหรับทุกคน เพราะการศึกษาถือเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความเจริญของสังคมสู่สังคมผ่านการถ่ายทอด และการสร้างองค์ความรู้ที่เกิดจากการเรียนรู้และปัจจัยต่าง ๆ ที่สนับสนุนให้บุคคลได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและพัฒนากำลังคนให้เหมาะสม

(สำนักงานเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี, 2557) กลุ่มคนชาติพันธุ์ควรได้รับการทางด้านนี้ เพราะการศึกษาถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของทุกคนที่จะต้องได้รับอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ ไม่ควรมีการเลือกปฏิบัติหรือคำนึงถึงความแตกต่างใด ๆ หากกลุ่มคนชาติพันธุ์ไม่ได้รับการทางด้านการศึกษาอย่างเหมาะสม ย่อมเกิดผลเสีย ทั้งในด้านความขาดแคลนความรู้และความเข้าใจพื้นฐาน ที่จำเป็นสำหรับการเข้าร่วมในชีวิตประจำวันและสังคม จนถึงความสามารถในด้านทักษะทางภาษาไทย

ภาษาไทยจึงมีความสำคัญต่อคนทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย เพราะกำหนดให้เป็นภาษาทางราชการ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้พลเมืองสื่อสารและเข้าใจกันได้อย่างถูกต้อง กลุ่มคนชาติพันธุ์มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาไทย เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาหลักที่มีความสำคัญทั้งในด้านการสื่อสารและการเชื่อมโยงวัฒนธรรมกับสังคมไทย แต่การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยส่วนใหญ่จะต้องจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา จึงทำให้ผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์จะต้องเข้ามาศึกษาต่อในสถานศึกษา การเรียนภาษาไทยของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์จึงควรจะต้องมีระบบกฎเกณฑ์มากยิ่งขึ้น (สิระ สมนาม, 2560)

การให้ความสำคัญกับระบบกฎเกณฑ์ในการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์เป็นเรื่องสำคัญ การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ เพราะถือเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติบ้านเมือง วิชาภาษาไทยเป็นรายวิชาที่จะสามารถเข้ามาเติมเต็มในส่วนนี้ ซึ่งวิชาภาษาไทยเป็นรายวิชาที่จะทำให้กลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาไทยให้ครบถ้วนทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การเรียนรู้และการฝึกฝนจะทำให้เกิดความชำนาญจนสามารถใช้สื่อสารให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียน ภาษาไทยจะช่วยให้กลุ่มชาติพันธุ์สามารถเข้าใจและเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและช่วยสร้างความเชื่อมั่นในการสื่อสาร สร้างความเข้าใจในวัฒนธรรม และช่วยให้เข้าใจเนื้อหาในบทเรียน สื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนรู้และเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

ทักษะทางภาษาไทยมีความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ โดยเฉพาะ การอ่าน ดังที่ ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และ คณะ (2553) กล่าวว่า “การอ่านนั้น เปรียบเสมือนคัมภีร์แจ่มที่ไขความรู้ที่มีอยู่หลากหลายบนโลก” การอ่านนั้นมีหลากหลายรูปแบบ แต่การอ่านที่เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้ต่อยอดไปสู่การอ่าน ประเภทอื่นได้ดี คือ การอ่านจับใจความ ดังที่ แวมมูรา เหมือนนิล (2541) ได้กล่าวถึงการอ่านจับใจความว่า เป็นความเข้าใจเรื่องที่อ่านในระดับต้น และเป็นพื้นฐานสำคัญมากสำหรับการอ่านระดับสูงต่อไป เช่นเดียวกับ กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านเบื้องต้นที่ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนตนเองเพื่อให้สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

การอ่านจับใจความ ถือเป็นกระบวนการที่เข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคและข้อความ เป็นประการสำคัญ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ 2539) สอดคล้องกับ เสาวนีย์ ธาระสาร (2553) กล่าวว่า การอ่านจับใจความ คือ การอ่านที่มุ่งค้นหาสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านแล้วเข้าใจความหมาย สามารถสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านและตอบคำถามได้ว่าข้อความนั้นกล่าวถึงเรื่องอะไร ซึ่งระดับความเข้าใจสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายระดับ ได้แก่ การบอกรายละเอียด การแปลความ การตีความ การสรุปความ

และการประเมินค่า ซึ่งวิธีในการอ่านจับใจความนั้น ได้มี กระทรวงศึกษาธิการ (2546) เสนอวิธีการในการอ่านจับใจความเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ ดังนี้ (1) ผู้อ่านควรตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านให้ชัดเจน เช่น อ่านเพื่อหาความรู้ หรือเพื่อบอกเจตนาของผู้เขียน เพราะจะเป็นแนวทางให้กำหนดการอ่านได้อย่างเหมาะสม และจับใจความหรือตอบคำถามได้รวดเร็วยิ่งขึ้น (2) สืบหาส่วนประกอบของหนังสืออย่างคร่าว ๆ เช่น ชื่อเรื่อง คำนำ สารบัญ คำชี้แจง การใช้หนังสือ ภาคผนวก เป็นต้น เพราะส่วนประกอบของหนังสือจะทำให้เกิดความเข้าใจหนังสือที่อ่านได้กว้างขวางและรวดเร็ว (3) ทำความเข้าใจลักษณะของหนังสือว่าเป็นประเภทใด เช่น สารคดี ตำรา บทความ เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้มีแนวทางอ่านจับใจความได้ง่าย (4) ใช้ความสามารถทางภาษาในการแปลความหมายของคำ ประโยค และข้อความต่าง ๆ อย่างถูกต้องรวดเร็ว และ (5) ใช้ประสบการณ์หรือภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมาประกอบ จะทำให้เข้าใจและจับใจความเรื่องที่อ่านได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

ถึงแม้ว่าการอ่านจับใจความจะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ และได้กำหนดให้เป็นเนื้อหาในการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย แต่จากการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในสถานศึกษาจะเห็นได้ว่า การสอนอ่านจับใจความยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนไม่สามารถอ่านจับใจความได้ หรืออ่านจับใจความไม่ถูกต้อง ไม่สามารถจับประเด็นหรือลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน มีการคิดที่ไม่เป็นระบบ ไม่สามารถถ่ายทอดใจความสำคัญจากการอ่านของตนให้ผู้อื่นเข้าใจ (รวีวัฒน์ พงษ์สุพจน์ และคณะ, 2551)

การอ่านจับใจความยังคงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน สอดคล้องกับ นกนต ธรรมบวร (2551) กล่าวว่า ปัจจุบันมีผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาในการทำความเข้าใจกับเนื้อหาหรือความหมายของสิ่งที่ตนอ่าน สอดคล้องกับ กิตติวุฒิ บุญเชื้อ (2550) กล่าวถึงปัญหาของการอ่านจับใจความไว้ว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ อ่านออกเขียนได้ อ่านได้คล่อง แต่จับใจความสำคัญไม่ได้ ทำให้การอ่านไม่มีความหมายและไม่มีประโยชน์เพราะไม่ได้สาระความรู้จากเรื่องที่อ่าน ปัญหาการอ่านจับใจความของผู้เรียนจึงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขและพัฒนาเป็นอย่างมาก

ศิริวิไล พลมณี (2545) กล่าวว่า “การอ่านเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะการอ่านจับใจความ เพราะผู้ที่อ่านจับใจความของเรื่องที่อ่านได้มากย่อมมีโอกาสรับรู้เรื่องราวได้ดีกว่าผู้ที่ไม่สามารถจับใจความของเรื่องที่อ่านได้” ฉะนั้นการอ่านจับใจความจึงถือได้ว่าเป็นการอ่านที่มีความสำคัญ ผู้เรียนที่บกพร่องทางด้านนี้ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 จากการสังเกตและจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน พบว่า ผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาในการอ่านจับใจความ โดยนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ไม่สามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ ไม่เข้าใจสาระสำคัญหรือประเด็นสำคัญจากเรื่องที่อ่าน หรืออ่านและเลือกใช้คำในการตอบคำถามไม่ถูกต้อง

สุภา วัชรสุขุม (2559) ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายไทยมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ผลการศึกษาพบว่า การออกเสียง การใช้คำ ปัญหาการเรียงคำเข้าประโยค ทั้งการพูด และการเขียน ทั้งนี้ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มเป้าหมาย จะไม่ชอบที่จะอ่านบทความหรือเนื้อหาข้อความยาว ๆ ที่เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งของตนเองไม่เข้าใจ บางครั้งได้ลองอ่านแล้วก็ไม่เกิด

กระบวนการคิดตามเนื้อเรื่อง เพราะเนื้อหาที่ได้อ่านไม่น่าสนใจ และกิจกรรมการเรียนการสอนก็ไม่มี ความสอดคล้องเกี่ยวกับเรื่องราวของตน จนทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย และขาดความสนใจในการอ่านไป ที่สุด หากนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาในเรื่องของทักษะการอ่านก็ยิ่งจะทำให้ผู้เรียนนั้น ไม่เล็งเห็นถึง ความสำคัญของการอ่าน ฉะนั้นทักษะการอ่านจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะการอ่านถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในการเรียนรู้ ผู้สอนควรปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความสามารถทางด้านการอ่าน โดยเฉพาะด้านการอ่านจับ ใจความ

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดที่จะนำมาพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำมาใช้พัฒนา ความสามารถในการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ คือ แนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ราชบัณฑิตยสถาน (2549) ได้ให้ความหมายพหุวัฒนธรรมศึกษา ว่าเป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ ครอบคลุมเนื้อหาสาระและความคิด ความเชื่อ ของกลุ่มชนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประเพณี ภาษา ความเชื่อ และวิถีชีวิต สอดคล้องกับ Bennett (2007) ที่กล่าวว่า แนวคิด พหุวัฒนธรรมศึกษาเป็นการ จัดการเรียนรู้ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อภายใต้สังคมที่หลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งจะนำไปสู่การ พัฒนาผู้เรียนทุกคนให้เจริญสูงสุดตามศักยภาพของตน

การจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมจึงหมายถึง การจัดทำแผนการจัดการกระบวนการจัด การศึกษาในรูปแบบที่พัฒนามาจากปรัชญาค่านิยมแบบประชาธิปไตยและความเชื่อในคุณค่าของความ หลากหลายทางวัฒนธรรม การสอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมในเนื้อหาวิชา ภาษาไทย ที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ก็จะทำให้ผู้เรียนที่มาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมเกิด ความกระตือรือร้นในการเรียน พร้อมทั้งมีความสนใจเนื้อหาที่ได้อ่าน เพราะผู้เรียนอ่านแล้วมีความเข้าใจ มากยิ่งขึ้น โดยการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนและเลือกใช้เนื้อหาในการเรียนการสอน ให้สอดคล้อง กับวัฒนธรรมและการเรียนรู้ของผู้เรียน การเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาและการอ่านจับ ใจความนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและรับรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายได้มากขึ้น เพราะ การอ่านจับใจความจากเรื่องที่ได้อ่านจะช่วยทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลและความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ วิถีชีวิต และเรื่องราวที่มีความสำคัญของวัฒนธรรมนั้น ๆ

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา (Banks, 2014) เพื่อจะนำมาพัฒนากิจกรรมการเรียน การสอนและการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ให้ดียิ่งขึ้น โดยสามารถสรุปแนวคิดในการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ ได้ดังนี้ (1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค ผู้สอนจะเสริมสร้างเจตคติ นิยมทางเชื้อชาติที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน โดยผ่านกระบวนการพูดคุย แลกเปลี่ยนร่วมกัน (2) การปรับวิธีการ จัดการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม โดย ผู้สอนจะเชื่อมโยงเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมให้ผู้เรียนได้อ่านพร้อมทั้ง เสริมสร้างการอ่านจับใจความ (3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียนเพื่อให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยมีความน่าสนใจ ผู้เรียนอ่านแล้วจะมีความเข้าใจและสามารถจับ

ใจความจากเรื่องที่อ่านได้ และ (4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันของผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

เนื่องจากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาบทอ่านเกี่ยวกับ ความเชื่อ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และความหลากหลายทางวัฒนธรรม สิ่งเหล่านี้จะสอดคล้องกับแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา และจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน โดยสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องเชื่อมโยงกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียน เรียนรู้จากสิ่งที่ตนเองเข้าใจ ซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการสร้างการเรียนรู้ที่ยั่งยืนและมีความหมายสำหรับผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2540) ผู้สอนจะบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมและสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความ สิ่งเหล่านี้จะทำให้ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์อ่านจับใจความได้ดียิ่งขึ้น และสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม งานวิจัยในครั้งนี้ได้รับการรับรองจริยธรรมวิจัยในมนุษย์ จากมหาวิทยาลัยพะเยา เลขที่ UP-HSS 2.2/160/66

วัตถุประสงค์การวิจัย

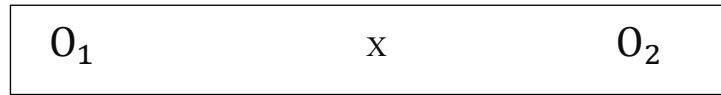
1. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

สมมุติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากขึ้นไป
2. นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา มีความสามารถในการอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยใช้การทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว โดยเก็บข้อมูลก่อนเรียนและหลังเรียน One-Group Pretest- Posttest Design ดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงรูปแบบแผนของการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนในการทดลอง

O_1 แทน ก่อนเรียน (Pre –test)

X แทน แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

O_2 แทน หลังเรียน (Post –test)

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีโชยพันธุ์พงษ์

จำนวน 105 คน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2566

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีโชยพันธุ์พงษ์ จำนวน 30 คน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ชนิดประกอบด้วย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนในการออกแบบดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง รายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน

1.2 ศึกษาแนวคิดหลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

1.3 วิเคราะห์ หลักการ แนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาของ (Banks, 2014) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้ (1) การสร้างโอกาสที่เท่าเทียม ยุติธรรม ความเสมอภาค (2) การปรับวิธีการจัดการเรียนการสอน (3) การปรับเปลี่ยนเนื้อหาในบทเรียน และ (4) การปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันของผู้เรียน ดำเนินการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา 5 แผน รวมทั้งหมด 10 ชั่วโมง ได้แก่

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ดำเนินเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง
2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง
3. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย เวลา 2 ชั่วโมง

4. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

5. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ เวลา 2 ชั่วโมง

1.4 หาคุณภาพของเครื่องมือโดยตรวจสอบความเหมาะสม ด้วยการนำแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ ด้านหลักสูตร 2 ท่าน ด้านการวัดประเมินผล 2 ท่าน และด้านการสอนในรายวิชาภาษาไทย 1 ท่าน แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ในทุกแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

1.5 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 1 แผน ไปทดลองใช้กับนักศึกษาประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยและปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับผู้เรียน

1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา โดยนำไปใช้กับนักศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

2. แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ โดยมีขั้นตอนในการออกแบบ ดังนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ แนวคิด และวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านจับใจความ

2.2 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ โดยทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมการสอน (Pre-test) และ หลังการจัดกิจกรรมการสอน (Post-test) เป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ คะแนนเต็ม 40 คะแนน

2.3 หาคุณภาพของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประเมินความสอดคล้อง (IOC) พบว่า แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60–1.00 ใช้ได้ทุกข้อ

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความที่ผ่านการตรวจสอบ ปรับปรุงไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย โดยการหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability) ตามสูตร KR-20 เท่ากับ 0.89 ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.53-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.40-0.60

2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ จำนวน 40 ข้อ ที่ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ไปใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนกับนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจึงดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ชี้แจง พูดคุย ทำความเข้าใจกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความก่อนเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ
3. ทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง และทำการสอนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาจำนวน 5 แผน รวมทั้งสิ้น 10 ชั่วโมง
4. เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทุกกิจกรรมแล้ว ดำเนินการให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความหลังเรียนซึ่งเป็นทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ
5. ผู้วิจัยทำการรวบรวมคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน โดยตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์แล้วนำข้อมูลมาศึกษาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้อง และความเหมาะสมขององค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาโดยใช้สถิติทดสอบ (t-test Dependent) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ตารางที่ 1 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 “ความเชื่อและตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์”	4.92	0.28	มากที่สุด
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 “เอกลักษณ์การแต่งกายของชาติพันธุ์”	4.93	0.26	มากที่สุด
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 “วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย”	4.91	0.29	มากที่สุด

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 “การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์”	4.88	0.32	มากที่สุด
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 “การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์”	4.90	0.30	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ โดยทุกแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์ ($\bar{X}$ = 4.93, S.D. = 0.26) รองลงมาได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ตำนานเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ ($\bar{X}$ = 4.92, S.D. = 0.28) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย ($\bar{X}$ = 4.91, S.D. = 0.29) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ ($\bar{X}$ = 4.90, S.D. = 0.30) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ ($\bar{X}$ = 4.88, S.D. = 0.32)

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา

รายการ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	df	sig
ก่อนเรียน (Pre –test)	30	12.83	1.97	24.80	29	0.00
หลังเรียน (Post –test)	30	28.03	3.12			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์พบว่า ผลการเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม ดังนี้ พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เอกลักษณะการแต่งกายของชาติพันธุ์

($\bar{X}$ = 4.93, S.D. = 0.26) รองลงมาได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ความเชื่อ ค่านิยมเกี่ยวกับผีในชาติพันธุ์ ($\bar{X}$ = 4.92, S.D. = 0.28) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิตและถิ่นที่อยู่อาศัย ($\bar{X}$ = 4.91, S.D. = 0.29) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5 การสืบสานประเพณีของชาติพันธุ์ ($\bar{X}$ = 4.90, S.D. = 0.30) และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 การหาคู่และการแต่งงานของชาติพันธุ์ ($\bar{X}$ = 4.88, S.D. = 0.32) อยู่ในระดับ คุณภาพมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษา พบว่า นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์มีคะแนน เฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ อภิปรายได้ ดังนี้

1. ผลการสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษา ทุกแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับคุณภาพมากที่สุด

เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการศึกษาและทบทวนแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษาของ Banks (2014) ตลอดจนการคัดเลือกเนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน อีกทั้งแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นได้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ทั้งนี้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีการนำขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครบถ้วนเหมาะสม ตรงตามองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังที่ กุณิศรา จิตธัญญาณิช (2562) ได้สรุปถึงสิ่งสำคัญที่ควรมีในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยทั่วไป ได้แก่ สารสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นครบองค์ประกอบดังที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูริยาดี อัสสอลีสิน (2556) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้บทเรียนโมดูลเรื่อง ศาสนา ตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วพบว่า บทเรียนโมดูลตามแนวคิดพัฒนาธรรมศึกษา เรื่องศาสนามีประสิทธิภาพ 82.67/80.67 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิรภรณ์ มั่นเศรษฐวิทย์ (2544) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างพหุปัญญาให้กับเด็กวัยอนุบาลในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามแนวคิดพัฒนาธรรม ด้วยการนำแนวคิดพัฒนาธรรมมาปรับใช้กับการปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน

สอน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองใช้รูปแบบการสอนแบบพหุวัฒนธรรมนั้นมีคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลองใช้รูปแบบการสอนแบบพหุวัฒนธรรม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5

โดยผู้สอนจะสอดแทรกและบูรณาการเนื้อหาที่เกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมให้เกิดความเสมอภาคเท่าเทียมกัน สร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและปรับการจัดการเรียนสอนของผู้สอนเพื่อนำสิ่งที่ได้ไปพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้สอดคล้องกับ นพวรรณ ยอดธรรม และ ปิยะนันท์ หิรัณยชโลทร (2558) ที่กล่าวว่าผู้สอนสามารถสอดแทรกความตระหนักทางวัฒนธรรมให้กับผู้เรียนได้ในทุกครั้งที่สอน จากการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนการคัดเลือกกิจกรรม และสื่อวัสดุที่เหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนที่จะช่วยให้เกิดองค์ความรู้และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นของผู้เรียน

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการอ่านจับใจความของนักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ก่อนเรียนและหลังเรียนตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษากลุ่มชาติพันธุ์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ผลการวิจัยนี้อาจเนื่องมาจากการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา มีลักษณะเน้นการเชื่อมโยงประสบการณ์ความรู้ ของผู้เรียน สอดแทรกและบูรณาการเนื้อหาในการเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Banks and Banks (2005) ที่กล่าวถึง การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา ต่อกลุ่มชนศาสนา และวัฒนธรรมของผู้เรียนนั้นต้องบูรณาการเนื้อหา ที่แตกต่างหลากหลายในมุมมองที่ดีของกลุ่มชนต่าง ๆ เข้าไปด้วย ซึ่งการใช้เนื้อหาการเรียนรู้ที่หลากหลายและเกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้เรียน จะเป็นการเชื่อมโยงภูมิหลังของผู้เรียนและส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในเนื้อหา สอดคล้องกับ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ที่ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการให้สิ่งเร้าและการตอบสนองว่าการจัดหาเรื่องที่ตรงกับความสนใจจะเป็นสิ่งเร้าที่ช่วยให้เกิดความต้องการที่จะอ่าน ผลที่ได้คือการตอบสนองที่ดี และทฤษฎี Gestalt ว่าด้วยกฎของความชอบ เป็นหลักสำคัญของการสอนอ่าน หากผู้เรียนได้อ่านในสิ่งที่ตนชอบก็จะช่วยให้กิจกรรมการเรียนการสอนมีความหมายต่อตัวผู้เรียน สิ่งเหล่านี้จะเป็นการจัดการเรียนการสอนควบคู่กับวิถีชีวิตที่เด็กเรียนรู้ ชุมศักดิ์ อินทร์รักษ์ (2557)

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาจะสามารถช่วยเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น พร้อมทั้งพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญยงค์ ขย่วน (2553) ที่ได้วิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษาสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาในบริบทสังคมไทย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ภายหลังจากใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษามีแนวโน้มสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวพหุวัฒนธรรมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูริยาดี อัสสอลีสิน (2556) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้บทเรียนโมดูลเรื่อง ศาสนา ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโมดูลตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาเรื่องศาสนาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังกล่าวมาทั้งหมดจึงสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการ

เรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา สามารถเสริมสร้างความสามารถการอ่านจับใจความได้ โดยสามารถสังเกตได้จากคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา เพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านจับใจความสำหรับนักศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์ งานวิจัยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาของกลุ่มสาระภาษาไทย หรือรายวิชาอื่น ๆ ที่เพิ่มเติมตามหลักสูตรของสถานศึกษา หรือรายวิชาที่ต้องการส่งเสริมความสามารถด้านการอ่าน
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาควรบูรณาการเกี่ยวกับประเด็นทางสังคม ความคิด ความเชื่อ ประเพณี ถิ่นที่อยู่อาศัย พร้อมทั้งความหลากหลายทางวัฒนธรรม
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนได้มีโอกาสด้านการแสดงความคิดเห็นที่เท่าเทียมกันและให้ทุกคนยอมรับในความคิดเห็นของแต่ละบุคคล

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเรื่องความสามารถด้านอ่านจับใจความตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาร่วมกับแนวคิด รูปแบบอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับความสามารถด้านการอ่านจับใจความ หรือ ควรมีการทำงานวิจัยเชิงทดลองแบบสองกลุ่มและวัดสองครั้งเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษา กับการสอนแบบปกติ
2. บทอ่านควรมีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม เนื้อหาไม่ควรเป็นเรื่องที่ยากเกินวัยของผู้เรียน และควรมีการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). *หลักสูตรก่อนประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.พ.ศ.).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *แนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). *ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิตติยวดี บุญเชื้อ. (2550). *สอนภาษาอย่างไรให้ลูกเก่ง*. กรุงเทพฯ: สารานุกรมเด็ก.
- กุลิสรา จิตระชาวนิช. (2562). *การจัดการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- จิรภรณ์ มั่นเศรษฐวิทย์. (2544). รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อเสริมสร้างพหุปัญญาให้กับเด็กวัยอนุบาลในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรม. สถาบันราชภัฏยะลา, คณะครุศาสตร์, วิชาการศึกษาปฐมวัย.
- ชุมศักดิ์ อินทร์รักษ์. (2557). การจัดการศึกษาในสังคมพหุวัฒนธรรมสำหรับเด็กชนเผ่าโรงเรียนประถมศึกษาพื้นที่ชายขอบภาคเหนือ. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 6(1), 8-10.
- ชูริยาดี อัสศอลีสสิน. (2556). ผลของการใช้บทเรียนโมดูลเรื่อง ศาสนา ตามแนวคิดพหุวัฒนธรรมศึกษาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยอิสลามยะลา*, 8(14), 129-137.
- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. (2557). ความไม่หลากหลายของความหลากหลายทางวัฒนธรรมพหุวัฒนธรรมนิยม. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์.
- นพวรรณ ยอดธรรม และปิยะนันท์ หิรัณย์ชโลทร. (2558). การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนววิถีประมงพื้นบ้านเพื่อส่งเสริมความตระหนักทางวัฒนธรรมในเด็กปฐมวัย. *วารสารวิทยบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 26(3), 37-41.
- นภเนตร ธรรมบวร. (2551). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บัญญัติ ยงยวน, ปนัดดา ธนเศรษฐกร และวสุนันท์ ชุ่มเชื้อ. (2553). การพัฒนาแบบการจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรมในโรงเรียนประถมศึกษา. กระทรวงวัฒนธรรม, สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- ฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. (2553). *หนังสือเรียนภาษาไทยหลักภาษาและการใช้ภาษา ม.1*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- รวีวัณษ์ พงษ์สุพจน์ และคณะ. (2551). การพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการอ่านด้วยการชี้นำการคิดแบบกลุ่มสัมฤทธิ์. *วารสารบัณฑิตศึกษา*, 14(64), 207-216.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2549). *สารานุกรมไทย เล่ม 26*. กรุงเทพฯ: บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์.
- แวมมยุรา เหมือนนิล. (2541). *การอ่านจับใจความ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุริยวิสาสน์.
- แวมมยุรา เหมือนนิล. (2553). *การอ่านจับใจความ*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *ภาษาและการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 4). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, คณะศึกษาศาสตร์, ภาควิชามัธยมศึกษา.
- สิระ สมนาม. (2560). ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองสอนอย่างไรให้ใช้สื่อสารได้จริง. ใน *สิระ สมนาม (บรรณาธิการ), เขียนเพื่อเรียนรู้* (หน้า 123-125). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2539). *หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). *หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภา วัชรสุขุม. (2559). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาไทยเชื้อสายมลายูในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 5* 24-26 เมษายน 2559 *สร้างสรรค์งานวิจัย จากคลังปัญญาท้องถิ่นสู่สากล* (หน้า 108-116). ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, สถาบันวิจัยและพัฒนาชายแดนภาคใต้.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2557). *รายงานการวิจัยแนวทางการพัฒนาการศึกษาไทยกับการเตรียมความพร้อมศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- เสาวนีย์ ธารสาร. (2553). *การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความและความสนใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านจากการสอนอ่านตามแนวการสอนแบบบูรณาการของเมอร์ค็อค*. ปรินซิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนันดา สุขวัฒน์. (2564). พลวัตวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์อาข่า ผาหมี่ จังหวัดเชียงราย. *วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ*, 14(1), 29-48.
- Banks, J. A., & Banks, C. A. M. (2005). *Multicultural education issue and perspectives*. United States: John Willey & Sons.
- Banks, J. A. (2014). *An introduction to multicultural education*. Boston: Allyn and Bacon.
- Bennett, C. (2007). *Comprehensive multicultural education: Theory and practice*. Boston: Pearson Education.